

Arrest

nr. 346 018 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE MEYER
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. DE MEYER.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 10 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de vijf aanvullende nota's van de verzoekende partij, ingediend op 12 januari 2026, 27 februari 2026, 17 maart 2026 en 19 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtun te zijn. U bent geboren in het dorp Nasir in het district Bagram in de provincie Parwan. U volgde geen scholing in Afghanistan omdat u uw

familie hielp in de boomgaarden. In 2013 begon u te werken op de luchthaven van Bagram. Uw broer was er aan het werk voor de Amerikanen en hij kon u ook aan een job helpen daar. Hij heeft toen voor u een taskara laten aanmaken en sindsdien werkte u ook op de luchthaven in dienst van de NAVO. Na een jaar kon u er commandant worden, ook al waren er anderen die er al vijf of zelfs tien jaar werkten. U deed dit een tijdje samen met uw broer alvorens uw broer voor een transportbedrijf, Malaki, begon te werken. Hij vervoerde toen goederen van en naar de luchthaven. Op 25 Ramadan van het jaar 2017 (20 juni 2017) was uw broer samen met zijn collega's onderweg naar de luchthaven wanneer ze aangevallen werden. Zeven mensen, waaronder uw paternale ooms en uw broer, kwamen om het leven en twee anderen raakten gewond. De taliban belden u de dag erop om de verantwoordelijkheid op te eisen en bedreigden u dat ze nog erger zouden doen met u indien u niet ophield met uw job. U ging dan nog een week naar de luchthaven maar stopte alsnog met uw werk wanneer de taliban naar uw vader belden. Na vier jaar werk op de luchthaven begon u aldus te werken als bewaker op de universiteit in Kabul, waar u auto's controleerde. U woonde toen bij [A.G.], een vriend van uw broer, en kwam nog steeds een keer per week naar huis. Na de dood van uw broer beschouwden de mensen in Kabul u als ongelovige en hadden ze een afkeer van u. U heeft sindsdien echter geen concrete problemen meer gekend.

U verliet Afghanistan een dag na de machtsovername. Na de machtsovername ging de taliban wel langs in alle huizen. Uw moeder vertelde u dat ze er schoenen vonden van de Amerikanen alsook proteïnen die u in de gym gebruikte. Ze doorzochten uw huis gedurende vijf uur en dachten dat u echt ongelovig was. Uw familie heeft echter geen problemen meer gekend sindsdien.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 12 juni 2023

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een vertaalde versie van uw taskara, certificaten en badges van uw broer, een badge van uw job op de universiteit, medische documenten van uw broer, brieven van het districtshuis en foto's van uw broer op diens werk. Het betreft allemaal kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen en profiel overtuigen uw verklaringen niet. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden. Vooreerst is het bijzonder dat u zonder meer aan de slag kon bij de

Amerikanen op de luchthaven van Bagram. Het is weinig aannemelijk dat u niet officieel geregistreerd zou worden indien u onder contract stond van de NAVO en dus louter met het voorleggen van een taskara kon beginnen (CGVS, p.9), terwijl u anderzijds wel een heleboel documenten voorlegde van uw broer, onder andere van de medische screening en een register van zijn strafblad dat hij moest voorleggen bij zijn indiensttreding. Gevraagd welke procedure u moest doorlopen om er te worden tewerkgesteld, vraagt u: "Hoe bedoelt u, procedure?". Uiteindelijk stelt u dat de Amerikaanse commandant tegen uw broer zei: "(...) als uw broer of andere mensen hier willen werken, mag je ze naar hier sturen, ik zal ze inhuren" (CGVS p.9-10). Dit alles is weinig aannemelijk. Dat uw taskara bovendien uitgegeven is in 1395 (2016) (CGVS, p.27) terwijl u de job zou zijn gestart in 2013 (CGVS, p.7) draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Geconfronteerd hiermee antwoordde u dat u nog een andere taskara had laten maken waarop u achttien jaar oud was, aangezien u minstens achttien jaar oud moest zijn om voor de Amerikanen te kunnen werken (CGVS, p.27). Geconfronteerd met het feit dat u onmogelijk achttien jaar kan zijn op een taskara die ouder is dan die van 2016, toen u volgens uw verklaringen achttien jaar oud was, antwoordde u dat u verschillende taskara's had maar u het zich niet precies herinnert (CGVS, p.27). Dat u verder eerst verklaarde geen contract te hebben ondertekend, om vervolgens te verklaren van wel, en uiteindelijk te besluiten dat u geen contract tekende maar de Amerikanen wel iets tekenden, is frappant (CGVS, p.12). Gevraagd hoe u dan gebonden was aan de Amerikanen antwoordde u, opnieuw tegenstrijdig, dat uw manager vaak naar u kwam met documenten die u moest ondertekenen (CGVS, p.12). U heeft echter geen idee wat voor documenten dit waren aangezien ze in het Engels waren opgesteld en de manager er geen uitleg over gaf (CGVS, p.12). Het is bijzonder dat u documenten zou ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende. Dat uw contract initieel zes maanden geldig was om vervolgens telkens met een voor u onbekende duur verlengd te worden, zoals u zegt, is dat eveneens. Gevraagd hoe u dan wist dat het initieel voor zes maanden was, verklaarde u dat u dat niet wist (CGVS, p.13). Nochtans wist u dat aanvankelijk wel mee te delen (CGVS, p.12). Dat u tevens niet weet waarvoor NAVO staat, ondanks het feit dat u er jarenlang rechtstreeks voor in dienst voor zou geweest zijn, mag eveneens verbazen (CGVS, p.12).

Ook het feit dat u (als analfabeet – verklaring DVZ p.6) na amper een jaar dienst commandant kon worden, hoewel er mensen waren die er reeds vijf en zelfs tien jaar werkten, is eveneens weinig aannemelijk. U verklaarde dat het was omdat de andere geen talent hadden en altijd aan het slapen waren (CGVS, p.12). Het is evenwel niet aannemelijk dat iemand die altijd aan slapen is op het werk tien jaar lang in dienst kan blijven en de Amerikanen hem niet gewoon zouden ontslaan. Het mag eveneens verbazen u bij aanvang van uw job zo goed als geen opleiding ontving: u spreekt over een opleiding van 20 minuten over het gebruik van de radio. Voor een belangrijke taak als het bewaken van de luchthaven van Bagram is dit ten zeerste ongeloofwaardig. Gevraagd of u andere opleidingen kreeg, verwijst u naar opleidingen die u kreeg toen u supervisor werd (CGVS, p.16-17). Dat u daarnaast bij de DVZ nooit gesproken heeft over een functie als commandant of supervisor, hoewel uit uw verklaring blijkt dat u zelfs langer werkzaam zou zijn geweest als commandant dan als gewone bewaker, is evenzeer frappant en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u van in het begin supervisor was en de tolk u mogelijks niet goed had begrepen (CGVS, p.16). Nochtans verklaarde u aan het begin van uw onderhoud dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en u de tolk goed heeft begrepen (CGVS, p.2).

De kennis die u heeft over het Amerikaans personeel op de –Amerikaanse- basis is bovendien zeer beperkt en roept verdere vraagtekens op bij uw bewering jarenlang in functie van de NAVO te hebben gewerkt op de basis van Bagram. Zo verklaarde u dat de Amerikaanse baas vervangen werd door een andere Amerikaan (CGVS, p.13). Gevraagd naar hun namen verklaarde u plots dat er Bulgaren kwamen (CGVS, p.13). Doorgevraagd naar de namen van de Amerikanen verklaarde u dat "Ching Ching" vervangen werd door "Barandan Makan" (CGVS, p.13). Zeer Amerikaans klinken deze namen niet. Dat u vervolgens telkens dezelfde naam herhaalde, zowel toen u naar uw overste werd gevraagd (CGVS, p.10) als toen u naar uw collega's werd gevraagd (CGVS, p.13-14), is eveneens zeer opvallend. Dat uw collega "Jan Sin" heette, opnieuw een weinig Amerikaanse naam, en jullie elkaar John Cena noemden omdat u een beetje dom en klein was, kan weinig overtuigen (CGVS, p.14).. U verklaarde eveneens dat u een aanbevelingsbrief kreeg van deze persoon (CGVS, p.14). Op geen van de documenten die u voorlegde is echter een dergelijke naam te lezen. Dat deze persoon u vervolgens had gezegd dat hij uw procedure in Amerika zou starten, maar u hier zelf niet naar vroeg op het moment van de machtsovername is frappant. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet weg wilde uit Afghanistan omdat u er gelukkig was maar dat dit veranderde door komst van de taliban (CGVS, p.14). Geconfronteerd met het feit dat u aldus toch het land diende te verlaten en koos voor de illegale weg in plaats van de, ongetwijfeld veel makkelijkere, legale weg naar Amerika verklaarde u dat u op dat moment geen contact met hem kon maken via facebook omdat hij er niet meer actief op is (CGVS, p.14). Gevraagd of u zonder hem de procedure niet zelf kon starten, antwoordde u dat u het hem vroeg maar hij er toen niet was maar zei dat hij zou proberen (CGVS, p.14). Het is geenszins geloofwaardig dat u de mogelijkheid zou gehad hebben om geëvacueerd te worden naar Amerika maar dit enkel zou lukken met behulp van deze ene, onbereikbare, persoon.

Ook over het Afghaans veiligheidspersoneel dat in dezelfde luchthaven was gestationeerd kon u nagenoeg niets vertellen. Zo wist u zelfs niet welke eenheden van het Afghaanse leger er haar basis hadden of wat de naam was van hun commandant (CGVS, p.10-17). U herhaalde meermaals dat u daar geen contact mee had (CGVS, p.10). Het is weinig aannemelijk dat iemand die mee instaat voor de bewaking van de basis zelfs niet op de hoogte is van welke Afghaanse troepen er zich in de basis bevinden, ook al stelt u dat u bevoegd was voor de ingangen voor de buitenlandse troepen.

Dat u evenmin de namen kent van de belangrijkste taliban commandanten in de regio is overigens eveneens frappant (CGVS, p.18). Gevraagd of dat geen zaken zijn die besproken worden, aangezien zij de rechtstreekse vijanden waren, antwoordde u –naast de kwestie- dat uw maternale oom een dreigbrief kreeg in de moskee die jullie hadden genegeerd (CGVS, p.18). Het is niet geloofwaardig dat u geen flauw idee zou hebben wie de vijanden zijn waartegen u de luchthaven al die tijd diende te bewaken.

Verder is het opmerkelijk dat u, die toch beroepshalve bezig was met het verzekeren van de veiligheid, niet op de hoogte bent van veiligheidsincidenten in uw regio. Meer nog, gevraagd naar incidenten aan de basis waar u werkte, zegt u zich niets te herinneren (CGVS p.18). Dat u aldus niet op de hoogte bent van grote aanslagen als deze van 21 december 2015 waarbij zes NAVO-personeelsleden om het leven kwamen of deze van 12 november 2016, waarbij ook tal van doden en gewonden vielen (zie administratief dossier), is bijzonder opmerkelijk. Dat u enerzijds stelt werkzaam te zijn geweest als NAVO-personeel voor de beveiliging van een aantal ingangen maar anderzijds niets zou vernomen hebben over deze aanslagen, is volstrekt ongeloofwaardig.

Verder maakte u niet aannemelijk dat u problemen kende na het incident van uw broer. Wanneer u gevraagd werd of u nog problemen kende, antwoordde u initieel van niet (CGVS, p.21.), waarna u toevoegde dat u altijd problemen kende en altijd schrik had om door te straten te wandelen aangezien iedereen een afkeer van u had (CGVS, p.21). Het is niet aannemelijk dat het hele dorp een afkeer van u zou hebben na de dood van uw broer omdat ze u als ongelovige beschouwden. Vooreerst verklaarde u dat u niet de enige was in het dorp die samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p.21) en ten tweede verklaarde u dat er in uw dorp geen sprake was van taliban-aanwezigheid (CGVS, p.9). U verklaarde eveneens dat de dorpingen niets tegen de Amerikanen hadden (CGVS, p.21). U wijzigde uw verklaring evenwel meteen daarna en voegde toe dat de burgers van een naburig dorp allemaal leden waren van de taliban die 's nachts naar uw dorp kwamen om mensen lastig te vallen (CGVS, p.21). Dit is strijdig met uw eerdere verklaring dat er geen taliban naar uw dorp kwam aangezien u wel zou gespioneerd hebben indien dat wel zo was (CGVS, p.9). Bovendien verklaarde u dat het hele district onder overheidscontrole was (CGVS, p.8). Het is niet aannemelijk dat uw buurdorp, hetwelk in hetzelfde district ligt, uitsluitend talibanleden telde maar de controle alsnog bij de overheid lag. Doorgevraagd welke concrete problemen u ondervond, herhaalde u dat u altijd bang was wanneer u naar huis ging en u zich "op bedekte wijze" verplaatste (CGVS, p.21). Gevraagd wat dat precies betekent antwoordde u dat u uw gezicht verstopte (CGVS, p.21) om vervolgens, wanneer u gevraagd werd hoe u dat dan deed, te stellen dat u uw gezicht toch niet verstopte (CGVS, p.21). Dit alles roept verdere twijfels op bij uw verklaringen over jullie profiel als werknemers op de basis en hieraan gekoppelde problemen.

U verklaarde dat u kort na het incident gebeld werd om te zeggen dat u hetzelfde zou overkomen indien u niet zou stoppen (CGVS, p.21). Gevraagd welke dreigingen u nog heeft ontvangen, antwoordde u louter dat ze u wilden viseren (CGVS, p.22). Doorgevraagd naar wanneer de laatste keer was dat u een concrete dreiging ontving antwoordde u dat het in 2020 moet geweest zijn en ze toen opnieuw telefonisch verwezen naar het incident van uw broer (CGVS, p.22). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban tussen het incident van uw broer in 2017 en deze dreiging in 2020 nooit andere pogingen zouden ondernomen hebben om hun waarschuwingen duidelijk te maken, des te meer omdat u verklaarde dat uw buurdorp een taliban-dorp was en die taliban elke nacht naar uw dorp kwamen om mensen lastig te vallen (CGVS, p.21). Bovendien bleek dat u, ook nadat u van job veranderde, elke week naar huis kwam (CGVS, p.7-8). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban, die in grote getale in uw buurdorp wonen en 's nachts terreur zaaien in uw dorp, u sinds 2017 met de dood bedreigden maar nooit meer konden ondernemen dan een telefoontje aan uw vader.

Tot slot legde u geen geloofwaardige verklaringen af omtrent de datum van vertrek uit Afghanistan. Hoewel u verklaarde dat u op de dag na de machtsovername vertrok (CGVS, p.4) moet uit een door u voorgelegde brief, gedateerd op 27 augustus 2021, blijken dat u zich op dat moment nog in Afghanistan bevond (Groene map, stuk 9C). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u die brief niet had geschreven (CGVS, p.25). Nochtans stelt u in deze brief duidelijk dat u sinds de machtsovername elke nacht in het huis van een verwante gaat slapen omdat de taliban ondertussen met huiszoekingen was gestart (CGVS, p.25). Dat uw verklaringen niet stroken met de voorgelegde stukken, roept ernstige vraagtekens op bij de authenticiteit van deze stukken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Dat u eveneens een paspoort had in Afghanistan, maar deze daar bent verloren toen u van het werk naar huis keerde (CGVS, p.27), is opmerkelijk. Dat u zowel van uw taskara als van verschillende andere documenten van het districtshuis die uw problemen attesteren een in Afghanistan opgemaakte Engelse vertaling voorlegde mag verbazen daar u verklaarde dat u uw problemen niet wilde delen met iemand (CGVS, p.25). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u uw problemen aan niemand vertelde maar het op heimelijke wijze liet vertalen (CGVS, p.24). Gevraagd hoe dat dan precies was verklaarde u dat u naar een vertaalbureau ging ermee (CGVS, p.24), wat helemaal niet heimelijk is. Ook de werkdocumenten en foto's van uw broer kunnen de beoordeling niet wijzigen. Het profiel van uw broer wordt in deze beslissing niet betwist. De documenten betreffende uw werk op basis, zoals de brief van Sam Hawkins, kan bovenstaande beoordeling evenmin wijzigen. Dat er bovendien vermeld staat dat u een vlotte tolk en vertaler was terwijl u aangeeft dat u bewaker was, en bovendien geen kennis had van het Engels (CGVS, p.12), is uitermate frappant en doet verder afbreuk aan de waarde ervan.

Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat uw Amerikaanse overste u in 2016 aanraadde om naar de VS te gaan maar dat u er in die periode niet in geïnteresseerd was om het land te verlaten omdat u toen nog blij was in Afghanistan (CGVS p.14). Vreemd genoeg legt u evenwel documenten voor van 20/01/2016 en 09/02/2016 waarin u zich richt tot de regering van de VS en hen om asiel vraagt. Dat uw verklaringen dermate afwijken van de inhoud van de stukken die u voorlegt, roept ernstige twijfels op bij de authenticiteit van deze stukken.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheids-situatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoedaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het

hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van

de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden

teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de

Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevonden zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota's duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

In een eerste middel werpt verzoeker op:

“schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 20 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 30 januari 1967, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en motiverings-beginsel. Manifeste beoordelingsfout.”

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog zal worden ingepast in de verschillende onderdelen van het arrest die hierna volgen.

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Verzoeker verduidelijkt niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Een schending daarvan blijkt niet, te meer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing zodat hij kan worden geacht ze te kennen. Verzoekers theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

De inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding

Dit alles en de vraag of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) een manifeste appreciatiefout heeft begaan, wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker hierna bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (en artikel 1

van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn vroegere werkzaamheden en die van zijn broer op de luchthavenbasis van Bagram.

Verzoeker is er blijkens de beslissing van het CG niet in geslaagd zijn vrees voor vervolging door de taliban hiervoor aannemelijk te maken.

De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in navolging van het CG, tot dezelfde vaststelling.

De pertinente motieven en vaststellingen van het CG vinden steun in de “*Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken*”, die werd ingevuld op 15 juni 2023, de vragenlijst die bij dezelfde dienst werd ingevuld op 5 januari 2024 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 15 april 2024, en die gecombineerd volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De inhoudelijke kritiek die verzoeker tegen bepaalde motieven uit, haalt deze niet onderuit, zoals hierna zal blijken.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekers broer aan de slag was op de luchthavenbasis van Bagram en aldaar werkte voor de Amerikanen. Deze broer kwam volgens verzoekers verklaringen in 2017 om het leven bij een aanval van de taliban op het transport van goederen naar de luchthaven van Bagram waaraan hij deelnam. Vermits verzoekers broer omgekomen is en verzoeker naderhand als familielid geen concrete problemen meer ondervond wegens diens voormalige activiteiten, wat hij niet betwist in het verzoekschrift, blijft het motief in de bestreden beslissing overeind dat stelt: *“Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”*

Verzoeker verklaarde zelf ook aan de slag te zijn gegaan op de luchthavenbasis van Bagram en aldaar jarenlang, van 2013 tot 2017, in functie van de NAVO te hebben gewerkt als bewaker. Na bedreigingen door de taliban, geuit kort na het incident waarbij verzoekers broer om het leven kwam, waarbij ze stelden dat ze hem nog erger zouden behandelen dan zijn broer als hij zijn job verder bleef uitoefenen, stopte hij met werken op de luchthaven en ging hij aan de slag als bewaker op de universiteit van Kabul.

Het CG stelt in de bestreden beslissing met verwijzing naar bronnen dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Het CG is echter van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers eigen werkzaamheden op de luchthavenbasis van Bagram en de problemen die hij op grond daarvan ondervond. In dit verband beoordeelt het CG ook de documenten die door verzoeker werden voorgelegd. Het is op de beoordeling door het CG van zijn eigen activiteiten als bewaker op de luchthavenbasis van Bagram dat verzoeker kritiek uit in zijn verzoekschrift.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de door het CG aangehaalde “*Afghanistan – Country Guidance van mei 2024*” onder de rubriek “*Refugee status*”, een categorie vermeldt onder de noemer, “*3.3. Persons formerly affiliated with foreign forces*” (Personen die vroeger verbonden waren aan buitenlandse strijdkrachten). Ook in het recentste rapport “*EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026*”, dat wordt bijgebracht in de aanvullende nota van het CG, wordt deze categorie vermeld, ditmaal onder de rubriek 4.2. De Raad leest in het betrokken hoofdstuk dat dit samen moet worden gelezen met hoofdstuk 4.1. dat handelt over “*Officials of the former government*” (vroeger overheidspersoneel). Leden van de ANDSF (Afghan National Defense and Security Forces) of ANSF worden in dit hoofdstuk globaal vernoemd, samen met voormalig overheidspersoneel. De Raad leest in hoofdstuk 4.2., dat dus personen betreft die vroeger waren verbonden aan buitenlandse strijdkrachten – dit omvat iedereen die werd geassocieerd met de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, ongeacht of dit specifiek voor de Amerikaanse tak was of voor andere internationale divisies binnen het NAVO verband – dat ze formeel vallen onder de algemene amnestie van de taliban, maar in de praktijk als bijzonder kwetsbaar worden beschouwd. Zij worden vaak gezien als collaborateurs of ‘verraders’, vooral tolken en personen die werkten voor militaire, veiligheids- of inlichtingendiensten. Veel betrokkenen zijn geëvacueerd en wie in Afghanistan bleef, leeft vaak ondergedoken. Er zijn meldingen van bedreigingen, huiszoekingen, foltering en moorden, al is het aantal gedocumenteerde gevallen waarschijnlijk een onderschatting. Het risiconiveau is niet voor iedereen gelijk.

Personen die waren betrokken bij gevoelige missies, zoals veiligheid, inlichtingen of gevechtsoperaties, lopen vermoedelijk meer risico dan wie betrokken was bij minder gevoelige ontwikkelingsprojecten. Ook lokale bekendheid speelt een rol. Personen die lokaal werden aangeworven als chauffeur, schoonmaker of bewaker zijn misschien niet altijd 'primaire doelwitten', maar kunnen wel 'bekende doelwitten' zijn omdat hun werkzaamheden binnen de lokale gemeenschap zichtbaar waren.

Zoals gezegd hecht het CG geen geloof aan verzoekers job als bewaker op de luchthavenbasis van Bagram en de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden. De bestreden beslissing steunt hierbij op de volgende motieven:

A. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden.

1. Vooreerst is het bijzonder dat verzoeker zonder meer aan de slag kon bij de Amerikanen op de luchthaven van Bagram. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker niet officieel zou worden geregistreerd indien hij onder contract stond van de NAVO en dus louter met het voorleggen van een taskara kon beginnen, terwijl hij anderzijds wel een heleboel documenten voorlegde van zijn broer, onder andere van de medische screening en een register van diens strafblad dat zijn broer moest voorleggen bij zijn indiensttreding. Wanneer verzoeker werd gevraagd welke procedure hij moest doorlopen om er te worden tewerkgesteld, vroeg hij: *"Hoe bedoelt u, procedure?"* Uiteindelijk stelde hij dat de Amerikaanse commandant tegen zijn broer zei: *"(...) als uw broer of andere mensen hier willen werken, mag u ze naar hier sturen, ik zal ze inhuren"*. Dit alles is weinig aannemelijk.

2. Dat de taskara van verzoeker bovendien is uitgegeven in 1395 (2016) terwijl hij de job zou zijn gestart in 2013 draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Geconfronteerd hiermee antwoordde verzoeker dat hij nog een andere taskara had laten maken waarop hij achttien jaar oud was, aangezien hij minstens achttien jaar oud moest zijn om voor de Amerikanen te kunnen werken. Geconfronteerd met het feit dat hij onmogelijk achttien jaar kan zijn op een taskara die ouder is dan die van 2016, toen hij volgens zijn verklaringen achttien jaar oud was, antwoordde hij dat hij verschillende taskara's had maar hij het zich niet precies herinnert.

3. Dat verzoeker verder eerst verklaarde geen contract te hebben ondertekend, om vervolgens te verklaren van wel, en uiteindelijk te besluiten dat hij geen contract tekende maar de Amerikanen wel iets tekenden, is frappant. Gevraagd hoe hij dan gebonden was aan de Amerikanen antwoordde hij, opnieuw tegenstrijdig, dat zijn manager vaak naar hem kwam met documenten die hij moest ondertekenen. Verzoeker heeft echter geen idee wat voor documenten dit waren aangezien ze in het Engels waren opgesteld en de manager er geen uitleg over gaf. Het is bijzonder dat hij documenten zou ondertekenen waarvan hij de inhoud niet kende. Dat zijn contract initieel zes maanden geldig was om vervolgens telkens met een voor hem onbekende duur te worden verlengd, zoals hij zegt, is eveneens weinig aannemelijk. Gevraagd hoe hij dan wist dat het initieel voor zes maanden was, verklaarde hij dat hij dat niet wist. Nochtans wist hij dat aanvankelijk wel mee te delen.

4. Dat verzoeker tevens niet weet waarvoor NAVO staat, hoewel dat hij er jarenlang rechtstreeks voor in dienst zou zijn geweest, mag eveneens verbazen.

5. Ook het feit dat verzoeker (als analfabeet – verklaring DVZ p.6) na amper een jaar dienst commandant kon worden, hoewel er mensen waren die er reeds vijf en zelfs tien jaar werkten, is eveneens weinig aannemelijk. Hij verklaarde dat dit was omdat de anderen geen talent hadden en altijd aan het slapen waren. Het is evenwel niet aannemelijk dat iemand die altijd aan het slapen is op het werk tien jaar lang in dienst kan blijven en de Amerikanen hem niet gewoon zouden ontslaan.

6. Het mag eveneens verbazen dat verzoeker bij aanvang van zijn job zo goed als geen opleiding kreeg: hij spreekt over een opleiding van 20 minuten over het gebruik van de radio. Voor een belangrijke taak als het bewaken van de luchthaven van Bagram is dit ten zeerste ongeloofwaardig. Gevraagd of verzoeker andere opleidingen kreeg, verwijst hij naar opleidingen die hij kreeg toen hij supervisor werd.

7. Dat verzoeker daarnaast bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) nooit heeft gesproken over een functie als commandant of supervisor, hoewel uit zijn verklaring blijkt dat hij zelfs langer werkzaam zou zijn geweest als commandant dan als gewone bewaker, is evenzeer frappant en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker dat hij van in het begin supervisor was en de tolk hem mogelijk niet goed had begrepen. Nochtans verklaarde verzoeker aan het begin van zijn onderhoud dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en hij de tolk goed had begrepen.

8. De kennis die verzoeker heeft over het Amerikaans personeel op de – Amerikaanse – basis is bovendien zeer beperkt en roept verdere vraagtekens op bij zijn bewering jarenlang in functie van de NAVO te hebben

gewerkt op de basis van Bagram. Zo verklaarde hij dat de Amerikaanse baas werd vervangen door een andere Amerikaan. Gevraagd naar hun namen verklaarde verzoeker plots dat er Bulgaren kwamen. Doorgevraagd naar de namen van de Amerikanen verklaarde hij dat “*Ching Ching*” werd vervangen door “*Barandan Makan*”. Zeer Amerikaans klinken deze namen niet. Dat verzoeker vervolgens telkens dezelfde naam herhaalde, zowel toen hem naar zijn overste werd gevraagd als toen hem naar zijn collega’s werd gevraagd, is eveneens zeer opvallend. Dat zijn collega “*Jan Sin*” heette, opnieuw een weinig Amerikaanse naam, en zij elkaar John Cena noemden omdat verzoeker een beetje dom en klein was, kan weinig overtuigen.

9. Verzoeker verklaarde eveneens dat hij een aanbevelingsbrief kreeg van deze persoon (Jan Sin). Op geen van de documenten die verzoeker voorlegde is echter een dergelijke naam te lezen.

10. Dat deze persoon (Jan Sin) verzoeker vervolgens had gezegd dat hij verzoekers procedure in Amerika zou starten, maar verzoeker hier zelf niet naar vroeg op het moment van de machtsovername is frappant. Hiermee geconfronteerd antwoordde verzoeker dat hij niet weg wilde uit Afghanistan omdat hij er gelukkig was maar dat dit veranderde door de komst van de taliban. Geconfronteerd met het feit dat hij aldus toch het land diende te verlaten en koos voor de illegale weg in plaats van de, ongetwijfeld veel makkelijkere, legale weg naar Amerika verklaarde hij dat hij op dat moment geen contact met hem kon maken via Facebook omdat hij er niet meer actief op is. Gevraagd of verzoeker zonder hem de procedure niet zelf kon starten, antwoordde hij dat hij het hem vroeg maar hij er toen niet was maar zei dat hij zou proberen. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker de mogelijkheid zou hebben gehad om geëvacueerd te worden naar Amerika maar dat dit enkel zou lukken met behulp van deze ene, onbereikbare, persoon.

11. Ook over het Afghaans veiligheidspersoneel dat op dezelfde luchthaven was gestationeerd kon verzoeker nagenoeg niets vertellen. Zo wist hij zelfs niet welke eenheden van het Afghaanse leger er hun basis hadden of wat de naam was van hun commandant. Verzoeker herhaalde meermaals dat hij daar geen contact mee had. Het is weinig aannemelijk dat iemand die mee instaat voor de bewaking van de basis zelfs niet op de hoogte is van welke Afghaanse troepen er zich in de basis bevinden, ook al stelt verzoeker dat hij bevoegd was voor de ingangen voor de buitenlandse troepen.

12. Dat verzoeker evenmin de namen kent van de belangrijkste talibancommandanten in de regio is overigens eveneens frappant. Gevraagd of dat geen zaken zijn die besproken worden, aangezien zij de rechtstreekse vijanden waren, antwoordde verzoeker – naast de kwestie – dat zijn maternale oom een dreigbrief kreeg in de moskee die verzoeker en zijn broer hadden genegeerd. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker geen flauw idee zou hebben wie de vijanden zijn waartegen hij de luchthaven al die tijd diende te bewaken.

13. Verder is het opmerkelijk dat verzoeker, die toch beroepshalve bezig was met het verzekeren van de veiligheid, niet op de hoogte is van veiligheidsincidenten in zijn regio. Meer nog, gevraagd naar incidenten aan de basis waar hij werkte, zegt verzoeker zich niets te herinneren. Dat verzoeker aldus niet op de hoogte is van grote aanslagen als deze van 21 december 2015 waarbij zes NAVO-personeelsleden om het leven kwamen of deze van 12 november 2016, waarbij ook tal van doden en gewonden vielen (zie administratief dossier), is bijzonder opmerkelijk. Dat verzoeker enerzijds stelt werkzaam te zijn geweest als NAVO-personeel voor de beveiliging van een aantal ingangen maar anderzijds niets zou hebben vernomen over deze aanslagen, is volstrekt ongeloofwaardig.

B. Verder maakte verzoeker niet aannemelijk dat hij problemen kende na 2017 (dus na het omkomen van zijn broer en zijn eigen ontslag als bewaker op de luchthaven).

1. Wanneer verzoeker werd gevraagd of hij nog problemen kende, antwoordde hij initieel van niet, waarna hij toevoegde dat hij altijd problemen kende en altijd schrik had om door de straten te wandelen aangezien iedereen een afkeer van hem had. Het is niet aannemelijk dat het hele dorp een afkeer van verzoeker zou hebben na de dood van zijn broer omdat zij hem als ongelovige beschouwden. Vooreerst verklaarde verzoeker dat hij niet de enige was in het dorp die samenwerkte met de Amerikanen en ten tweede verklaarde hij dat er in zijn dorp geen sprake was van taliban-aanwezigheid. Verzoeker verklaarde eveneens dat de dorpelingen niets tegen de Amerikanen hadden. Verzoeker wijzigde zijn verklaring evenwel meteen daarna en voegde toe dat de burgers van een naburig dorp allemaal leden van de taliban waren die 's nachts naar zijn dorp kwamen om mensen lastig te vallen. Dit is strijdig met zijn eerdere verklaring dat er geen taliban naar zijn dorp kwamen aangezien hij wel zou gespioneerd hebben indien dat wel zo was. Bovendien verklaarde verzoeker dat het hele district onder overheidscontrole stond. Het is niet aannemelijk dat zijn buurdorp, dat in hetzelfde district ligt, uitsluitend talibanleden telde maar de controle alsnog bij de overheid lag. Doorgevraagd welke concrete problemen verzoeker ondervond, herhaalde hij dat hij altijd bang was wanneer hij naar huis ging en hij zich “*op bedekte wijze*” verplaatste. Gevraagd wat dat precies betekent antwoordde verzoeker dat hij zijn gezicht verstopte om vervolgens, wanneer hem gevraagd werd hoe hij dat dan deed, te stellen dat hij zijn gezicht toch niet verstopte. Dit alles roept verdere twijfels op bij zijn verklaringen over zijn profiel als werknemer op de basis en de hieraan gekoppelde problemen.

2. Verzoeker verklaarde dat hij kort na het incident gebeld werd om te zeggen dat hem hetzelfde zou overkomen indien hij niet zou stoppen. Gevraagd welke dreigingen verzoeker nog heeft ontvangen, antwoordde hij louter dat men hem wilde viseren. Doorgevraagd naar wanneer de laatste keer was dat hij een concrete dreiging ontving antwoordde verzoeker dat het in 2020 moet geweest zijn en men toen opnieuw telefonisch verwees naar het incident van zijn broer. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban tussen het incident van zijn broer in 2017 en deze dreiging in 2020 nooit andere pogingen zouden hebben ondernomen om hun waarschuwingen duidelijk te maken, des te meer omdat verzoeker verklaarde dat zijn buurdorp een taliban-dorp was en die taliban elke nacht naar zijn dorp kwamen om mensen lastig te vallen. Bovendien bleek dat verzoeker, ook nadat hij van job veranderde, elke week naar huis kwam. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban, die in groten getale in het buurdorp van verzoeker wonen en 's nachts terreur zaaien in zijn dorp, hem sinds 2017 met de dood bedreigden maar nooit meer konden ondernemen dan een telefoontje aan zijn vader.

3. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij op de dag na de machtsovername vertrok moet uit een door hem voorgelegde brief, gedateerd op 27 augustus 2021, blijken dat hij zich op dat moment nog in Afghanistan bevond (Groene map, stuk 9C). Hiermee geconfronteerd antwoordde verzoeker dat hij die brief niet had geschreven. Nochtans stelt verzoeker in deze brief duidelijk dat hij sinds de machtsovername elke nacht in het huis van een verwant gaat slapen omdat de taliban ondertussen met huiszoekingen waren gestart. Het gegeven dat zijn verklaringen niet stroken met de voorgelegde stukken, roept ernstige vraagtekens op bij de authenticiteit van deze stukken.

C. De door verzoeker overgelegde documenten kunnen niet tot een ander oordeel leiden:

Het CG oordeelde als volgt:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Dat u eveneens een paspoort had in Afghanistan, maar deze daar bent verloren toen u van het werk naar huis keerde (CGVS, p.27), is opmerkelijk. Dat u zowel van uw taskara als van verschillende andere documenten van het districtshuis die uw problemen attesteren een in Afghanistan opgemaakte Engelse vertaling voorlegde mag verbazen daar u verklaarde dat u uw problemen niet wilde delen met iemand (CGVS, p.25). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u uw problemen aan niemand vertelde maar het op heimelijke wijze liet vertalen (CGVS, p.24). Gevraagd hoe dat dan precies was verklaarde u dat u naar een vertaalbureau ging ermee (CGVS, p.24), wat helemaal niet heimelijk is. Ook de werkdocumenten en foto's van uw broer kunnen de beoordeling niet wijzigen. Het profiel van uw broer wordt in deze beslissing niet betwist. De documenten betreffende uw werk op basis, zoals de brief van Sam Hawkins, kan bovenstaande beoordeling evenmin wijzigen. Dat er bovendien vermeld staat dat u een vlotte tolk en vertaler was terwijl u aangeeft dat u bewaker was, en bovendien geen kennis had van het Engels (CGVS, p.12), is uitermate frappant en doet verder afbreuk aan de waarde ervan.

Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat uw Amerikaanse overste u in 2016 aanraadde om naar de VS te gaan maar dat u er in die periode niet in geïnteresseerd was om het land te verlaten omdat u toen nog blij was in Afghanistan (CGVS p.14). Vreemd genoeg legt u evenwel documenten voor van 20/01/2016 en 09/02/2016 waarin u zich richt tot de regering van de VS en hen om asiel vraagt. Dat uw verklaringen dermate afwijken van de inhoud van de stukken die u voorlegt, roept ernstige twijfels op bij de authenticiteit van deze stukken.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Voor wat betreft motief A.1. brengt verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende in:

“2.1.5.

Verzoeker wil benadrukken dat hij op de luchthaven werkte als commandant van de security. Voor deze tewerkstelling werd door de NAVO geen hoge eisen gesteld bij de aanwerving. Door de connecties van zijn broer slaagde hij erin om in de luchthaven aan de slag te gaan.

Verzoeker diende zelf zijn werkbadge en andere identificatiebewijzen terug te geven aan zijn werkgever op de luchthaven, waardoor hij spijtig genoeg niet over bewijzen aangaande zijn persoonlijke tewerkstelling op de luchthaven beschikt. [...]

De loutere verwijzing naar de connecties van zijn broer verklaart niet waarom voor verzoeker, die naar eigen zeggen voor de NAVO werkte, geen enkele duidelijke procedure, registratie of controle zou hebben plaatsgevonden, dit terwijl hij documenten van zijn broer neerlegde waaruit blijkt dat diens indiensttreding wél met formaliteiten gepaard ging. De uitleg dat de aanwerving voor hem laagdrempelig was omdat zijn broer al gekend was, is een niet aannemelijke post factum uitleg voor een tewerkstelling op een luchtmachtbasis voor de NAVO. Dat verzoeker geen foto of kopie zou genomen hebben van zijn werkbadge en andere identificatiebewijzen, documenten die hij wel kan voorleggen van zijn gedode broer, is eveneens niet aannemelijk.

Motief A, vaststelling 1. blijft derhalve overeind.

Motief A, vaststellingen 2 t.e.m. 7 worden niet concreet betwist en blijven derhalve overeind.

Voor wat betreft motief A, vaststellingen 8, 9 en 10 brengt verzoeker het volgende in: *“De namen van de aanwezige Amerikanen, welke verzoeker vermeldde, betreffen roepnamen en niet hun echte namen.”*

Dit verweer is niet meer dan een geponeerd a posteriori-verweer. De bestreden beslissing beperkt zich bovendien niet tot de vaststelling dat de namen weinig Amerikaans klinken. Zij wijst er ook op dat verzoeker zeer beperkte kennis had van het Amerikaans personeel, dat hij telkens dezelfde namen herhaalde en dat zijn verklaringen over oversten en collega's weinig consistent of overtuigend waren. De uitleg dat het om roepnamen ging, is een blote bewering en verklaart niet waarom verzoeker, na jarenlange tewerkstelling op een Amerikaanse basis, geen betrouwbaardere of concretere informatie over zijn oversten en collega's kon geven. Het kan ook niet verklaren waarom hij op *“Jan Sin”* geen beroep deed om naar Amerika te gaan aangezien deze had verklaard dat hij verzoekers procedure zou opstarten of waarom dit enkel zou lukken via deze persoon alleen. Het verklaart ook niet wat er in punt C kan worden gelezen, met name, *“Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat uw Amerikaanse overste u in 2016 aanraadde om naar de VS te gaan maar dat u er in die periode niet in geïnteresseerd was om het land te verlaten omdat u toen nog blij was in Afghanistan (CGVS p.14). Vreemd genoeg legt u evenwel documenten voor van 20/01/2016 en 09/02/2016 waarin u zich richt tot de regering van de VS en hen om asiel vraagt. Dat uw verklaringen dermate afwijken van de inhoud van de stukken die u voorlegt, roept ernstige twijfels op bij de authenticiteit van deze stukken.”*

Motief A, vaststellingen 8, 9 en 10 blijven derhalve overeind.

Motief A, vaststellingen 11 t.e.m. 13 worden niet betwist en blijven derhalve overeind.

Motief B, vaststellingen 1 en 2 worden niet onderuit gehaald door verzoekers simpele bewering dat het CG *“onterecht”* weigert rekening te houden met de bedreigingen door de taliban die hem en zijn paternale oom reeds om het leven gebracht hebben. Ze blijven bijgevolg overeind, wat ook kan worden gezegd van Motief B, vaststelling 3, dat niet betwist wordt.

Voor wat betreft motief C, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende in:

“2.1.3.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert onterecht rekening te houden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken waaronder bewijzen tewerkstelling van verzoeker en zijn broer in de luchthaven van Bagram, de brieven van het districtshuis,

Geenszins werd op een afdoende manier gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

[...]

2.1.5.

[...]

Verzoeker heeft zijn documenten in Afghanistan laten vertalen. Dit gebeurde in alle discretie.

2.1.6.

Verzoeker wijst op het belang als bewijswaarde van de door hem neergelegde bewijsstukken

Verzoeker is van oordeel dat geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met de door hem neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden”.

Voor wat betreft de stukken inzake de tewerkstelling van verzoekers broer en diens overlijden bij een aanslag door de taliban in 2017 ziet de Raad niet in waarom verzoeker daarover nog een motivering verwacht in de bestreden beslissing aangezien deze elementen hierin niet betwist worden.

Voor wat betreft de stukken die betrekking hebben op zijn eigen tewerkstelling op de luchthavenbasis, gaat verzoeker er vooreerst aan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk stelt: *“De documenten betreffende uw werk op basis, zoals de brief van Sam Hawkins, kan bovenstaande beoordeling evenmin wijzigen. Dat er bovendien vermeld staat dat u een vlotte tolk en vertaler was terwijl u aangeeft dat u bewaker was, en bovendien geen kennis had van het Engels (CGVS, p.12), is uitermate frappant en doet verder afbreuk aan de waarde ervan.”* Verzoeker gaat helemaal niet in op deze pertinente vaststelling aangaande een door hem neergelegd werkdocument (stuk 8 groene map, rechtsplegings-dossier), dat vermeldt dat hij een tolk en vertaler was, daar waar hij voorhield een bewaker te zijn.

Voor wat betreft de door verzoeker voorgelegde brieven van het districtshuis (stuk 5 groene map, rechtsplegingsdossier) die blijkens de Engelse vertaling de tewerkstelling van verzoekers broer en diens overlijden bij een aanslag betreffen: hierin zijn ook enkele zeer korte verwijzingen te vinden naar verzoekers eigen tewerkstelling en bedreigingen maar het betreft slechts weergaves van wat verzoeker zelf aan de autoriteiten heeft verklaard. Bovendien betreft het de Engelse vertaling van Afghaanse documenten en gaat verzoeker niet concreet in op de vaststelling van het CG dat dergelijke documenten volgens de beschikbare landeninformatie een relatieve bewijswaarde hebben wegens wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Verzoeker gaat ook niet in concreto in op de vaststelling gedaan door het CG, *“Dat u zowel van uw taskara als van verschillende andere documenten van het districtshuis die uw problemen attesteren een in Afghanistan opgemaakte Engelse vertaling voorlegde mag verbazen daar u verklaarde dat u uw problemen niet wilde delen met iemand (CGVS, p.25). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u uw problemen aan niemand vertelde maar het op heimelijke wijze liet vertalen (CGVS, p.24). Gevraagd hoe dat dan precies was verklaarde u dat u naar een vertaalbureau ging ermee (CGVS, p.24), wat helemaal niet heimelijk is.”*

Voorts is er een *“Certificate of Appreciation”* *“stuk 7 werkdocumenten”* (groene map, rechtsplegingsdossier) op naam van Alam Udin, Sareh Udin. Dit is echter niet verzoekers naam en dit stuk doet dus niet ter zake. Hetzelfde kan worden gezegd van een tweede stuk, geklasseerd onder *“stuk 7 werkdocumenten”* dat een *“memorandum”* betreft opgesteld door REED op 8 februari 2016. Het betreft de tewerkstelling van Alamuddin Sarajuddin, en betreft dus eveneens niet verzoeker. Het is ook opvallend dat het document twee verschillende taskara-nummers bevat. Een derde stuk opgesteld op 22 januari 2016 door het *“Department of the Navy United States Marine Corps Georgian Liaison Team”* betreft de tewerkstelling van Alamuddin Sarajuddin, wat opnieuw niet verzoekers naam is. Bovendien vermeldt het document dat het gaat om een vertaler/tolk, daar waar verzoeker heeft verklaard dat hij een bewaker was. Een vierde stuk dat werd opgesteld door REED op 19 juni 2021 handelt over Alam Udin, Sarajudin en betreft dus evenmin verzoeker. Het bevat bovendien verwijzingen naar contractnummers daar waar verzoeker eerst verklaarde geen contract te hebben ondertekend, om vervolgens te verklaren van wel, en uiteindelijk te besluiten dat hij geen contract tekende. Een laatste stuk ten slotte betreft algemene gedragsrichtlijnen (*“the NCO Creed”*, waarbij NCO staat voor *“Noncommissioned Officer”*). Het betreft een print van een algemeen document dat is te vinden op internet waarbij het adres onderaan het document figureert. Dit kan verzoekers beweerde tewerkstelling als bewaker op de luchthavenbasis van Bagram bezwaarlijk aantonen. Stuk 9 B betreft een *“Threat Later (sic)”* inzake zijn broer die niet ter zake doet vermits zijn profiel niet betwist wordt. Stuk 9 A betreft een *“Threat Letter”* inzake verzoeker die dezelfde inhoud heeft als stuk 9 B. Het is opgesteld op 19 februari 2016 en is erop gericht asiel te verkrijgen in de Verenigde Staten. Over dit stuk kan in de bestreden beslissing worden gelezen (de vermelding van de datum 09/02/2016 i.p.v. 19/02/2016 kan als een materiële vergissing beschouwd worden): *“Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat uw Amerikaanse overste u in 2016 aanraadde om naar de VS te gaan maar dat u er in die periode niet in geïnteresseerd was om het land te verlaten omdat u toen nog blij was in Afghanistan (CGVS p.14). Vreemd genoeg legt u evenwel documenten voor van 20/01/2016 en 09/02/2016 waarin u zich richt tot de regering van de VS en hen om asiel vraagt.”* Verzoeker brengt niets in concreto in tegen deze afweging.

Verzoeker verklaarde ten slotte dat hij niemand over zijn problemen vertelde, maar stelde tegelijk dat hij met de documenten naar een vertaalbureau ging. Dat wordt door het CG terecht bestempeld als *“helemaal niet heimelijk”*. Dit kan bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door de simpele mededeling in het verzoekschrift dat de vertaling discreet gebeurde.

De Raad concludeert, gelet op de geuite kritiek op sommige motieven van de bestreden beslissing en motieven waarop geen kritiek werd geuit, dat verzoeker niet aantoont dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, getuigen van een manifeste appreciatiefout of strijdig zijn met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat dit wel het geval is, gelet op zijn verklaringen die hij wel bestempelt als coherent, gedetailleerd en samenhangend, gelet op de door hem verstrekte documenten, gelet op de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en gezien vervolging wegens werkzaamheden voor de NAVO vermeld is in EUAA-landenrapporten van augustus en november 2022 en januari 2023, noch zijn theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht kunnen tot een ander oordeel leiden. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers theoretische beschouwingen over het begrip gegronde vrees voor vervolging zoals opgenomen in artikel 1 A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker niet tot de conclusie komen dat ze voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aan deze conclusie wordt geen afbreuk gedaan door *“het schrijven dd. 22.12.2025 de heer K. V.P. , klinisch psycholoog en psychotherapeut met bijlage”*, gericht aan de raadvrouw van verzoeker en ter kennis gebracht aan de Raad door een aanvullende nota van 12 januari 2026.

K.V.P. ondertekent het schrijven en gebruikt daarbij een naam- en functiestempel. Die vermeldt *“psycholoog-psychotherapeut”*. In het schrijven presenteert K.V.P. zich echter ook als *“klinisch psycholoog”* op grond waarvan hij een *“functionele diagnose”* maakt (a), als *“transcultureel psycholoog (met contextkennis van de regio)”* (b) en als *“De expert geloofwaardigheidsonderzoek (analyse van het specifieke relaas)”* (c).

Onder (a) stelt K.V.P. een *“duidelijk functietekort”* vast in verzoekers communicatie. Volgens K.V.P. beschikt verzoeker *“over feitelijke kennis, maar mist [hij] het cognitieve vermogen om in te schatten wat en hoe hij iets moet uitleggen aan een officiële instantie”*. In bijlage I bij het schrijven gaat hij daarop dieper in.

Onder (b) stelt K.V.P. het volgende: *“Vanuit mijn positie doe ik aan zelfstudie over de regio’s van mijn cliënten, voor Afghanistan is dat o.a. via afghaneye.net. Daar leerde ik ook over het schaal,de enorme logistiek en het internationale karakter van de Bagram Air Base maar ook van de (chaos met) private veiligheidsbedrijven (subcontractors). Ik was zelf in actief in conflictgebied en heb een verleden binnen Rode Kruis, vandaar. Mijn interesse in logistiek kan verbazen, maar het is een cruciaal onderdeel van rampenhulpverlening.”* In bijlage II brengt hij *“wat zaken aan relevant voor mijnheers dossier”*.

Onder (c) stelt K.V.P. het volgende: *“Tenslotte, mijn begeleiding van dhr. N. liep parallel met mijn voorbereiding voor en de deelname aan workshop op vraag van het CGVS rond geloofwaardigheids-beoordeling. Als ik met deze bril – die van onderzoeker in plaats van hulpverlener – naar zijn verhaal luisterde, vielen mij zaken op die de geloofwaardigheid versterken. Zijn relaas klinkt doorleefd en bevat vele specifieke details die moeilijk te verzinnen zijn. Daarbovenop toonde mijnheer potentiële elementen van dewelke hij de waarde niet leek te kunnen inschatten. Mijnheer blijkt in het bezit van Facebook-conversaties met een Bulgaarse leidinggevende en collega’s bij de firma ‘Reed International Inc’. In bijlage III verstrekt verzoeker *“een overzicht van de elementen en aanwijzingen die cliënt mij bezorgde.”**

Er worden geen diploma’s gevoegd bij het schrijven van K.V.P. Vermits K.V.P. volgens de naamstempel enkel een psycholoog-psychotherapeut blijkt te zijn en geen klinisch psycholoog noch een transcultureel psycholoog kan de Raad geen rekening houden met wat in het schrijven vanuit deze hoedanigheden wordt aangebracht. K.V.P. was ook niet ter terechtzitting aanwezig om objectieve grondslag te verstrekken aan voormelde hoedanigheden die hij zich toemeet en hij kon hierover dus ook niet verder worden bevraagd. Evenmin verstrekt hij objectieve grondslag aan zijn derde ingeroepen hoedanigheid van *“expert geloofwaardigheidsonderzoek”*. In zijn schrijven stelt hij dat hij zou deelnemen aan een workshop rond geloofwaardigheidsbeoordeling, dit op vraag van het CG, maar hiervan wordt geen enkel begin van bewijs verstrekt en vermits K.V.P. niet aanwezig was, kon hij daarover ook niet worden bevraagd. Er wordt ter terechtzitting niet verduidelijkt door de raadvrouw waarom deze niet aanwezig was, ook al kan in het schrijven van K.V.P. gelezen worden: *“We wensen graag en uitdrukkelijk toelichting te verschaffen over bovenstaande observaties, elk van hen kan verder geduid worden.”*

K.V.P. lijkt zelf te beseffen dat hij diagnoses en vaststellingen doet die zijn hoedanigheid te boven gaan. Zo stelt hij in zijn schrijven: *“Ik beseef dat deze uitgebreide rapportage – samen en het actief aanbrengen van externe bronnen – ongebruikelijk kan lijken voor een therapeut. Echter, gezien de unieke samenloop van mijn expertisegebieden (psycholoog, kennis Afghanistan en expertise, door CGVS gewaardeerd - inzake credibiliteit) samen met de specifieke elementen aangebracht door mijnheer. mij ethisch onmogelijk om deze informatie achter te houden. Het niet delen van deze kennis staat een correcte beoordeling van het dossier in de weg.”*

Echter toont K.V.P. niet aan dat hij *“kennis Afghanistan en expertise, door CGVS gewaardeerd - inzake credibiliteit”* heeft. De Raad moet zomaar niet op grond van K.V.P.’s zelfverklaarde hoedanigheden, zelfstudie en voorgehouden expertise inzake credibiliteit, de elementen gaan betrekken die hij aanbrengt. Uit niets blijkt overigens dat K.V.P ooit actief is geweest in conflictgebied, laat staan in Afghanistan zelf.

In bijlage 1 die K.V.P. aanbrengt als klinisch psycholoog-psychotherapeut, waarbij het echter niet altijd duidelijk is wat aangebracht wordt als klinisch psycholoog en wat als psycholoog, behalve de paragraaf die wordt ingeleid door het woord, *“op klinisch vlak”*, leest de Raad als besluit: *“Deze man heeft normale intellectuele capaciteiten maar is ongeschoold. Functioneel vertaalt zich die in een beperkt vermogen om*

onderscheid te maken in wat belangrijk is en wat niet, hij kan informatie niet goed ordenen en het belang ervan niet inschatten. Mijnheer antwoord dikwijls (te) kort op gesloten vragen, al kan dit omslaan in een woordenstroom bij open vragen. Mijnheer is onderdanig maar zeer contentieus en komt alle afspraken en beloftes na. Diagnostisch houden we vooral de acute depressie over, deze was erger dan het "normale" beeld van psychisch lijden bij een persoon die leeft zonder familie in een vreemd land en zonder duidelijkheid over het verblijf. Het is onze inschatting dat ook zijn zelfbeeld (loyaal en betrouwbaar) werd onderuitgehaald."

De Raad ziet niet in hoe dit besluit een impact kan hebben op de door het CG gedane beoordeling van het vluchtrelaas. Verzoeker heeft verklaard dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is, dat hij de tolk goed verstond en de vraag of hij opmerkingen had over zijn genoteerde verklaringen, greep hij niet aan om hierover iets te vertellen. Op de vraag van het CG hoe verzoeker zich voelde, antwoordde hij "goed" (CG, gehoorverslag, p.2). Verzoeker kreeg de gelegenheid om zijn verhaal te doen en er werd hem voldoende ruimte gegeven om de vragen te beantwoorden. Er werd gevraagd of hij pauzes nodig had en na een door het CG ingelast pauze antwoorde verzoeker op de vraag, "Welkom terug, alles ok?", "Ja dank u". (CG, gehoorverslag, pp.14-15). Een kopie van het gehoorverslag werd verstrekt en er werd expliciet op gewezen dat hierover opmerkingen konden worden geformuleerd (CG, gehoorverslag, p.28). Van deze mogelijkheid werd geen gebruik gemaakt. De Raad kan aan de hand van het gehoorverslag niet tot de vaststelling komen dat verzoeker de vragen niet begreep of dat de vragen niet waren aangepast aan zijn ongeschooldheid. Het CG heeft ook diverse vragen opnieuw gesteld opdat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om eventuele hiaten op te vullen.

Het blijkt ook niet dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor bij het CG aan een depressie leed die hem daarenboven zou hebben verhinderd te zeggen wat hij wilde zeggen, noch werd zulks door de advocaat die verzoeker bijstond bij diens gehoor bij het CG, tijdens dit gehoor of erna aangebracht. De Raad leest in bijlage I dat de impact van de bestreden beslissing diepgaand was op de mentale toestand van verzoeker die verbijsterd was over het feit dat hij niet geloofd werd, waarbij hij de schuld op zich nam. Het houdt dus in dat verzoeker vooral ontdaan was door de bestreden beslissing. Tijdens de terechtzitting wordt verzoeker gehoord. Verzoeker zelf noch zijn advocaat houdt voor dat hij niet in staat is te worden gehoord door een acute depressie, laat staan dat het bewijs wordt verstrekt van enige concrete behandeling of medicatie hiervoor. De Raad merkt ten slotte op dat waar in de aanvullende nota van 17 maart 2026 die handelt over verwestering (zie infra) ook nog gewag wordt gemaakt van "Slaaproblemen en andere PTSS", waarbij wordt verwezen naar de aanvullende nota van 12 januari 2026, in bijlage I niets kan gelezen worden over slaaproblemen laat staan PTSS, wat ter terechtzitting ook al opgemerkt werd maar geen reactie ontlokte bij de verzoekende partij.

De Raad komt dan ook tot de conclusie dat de ongeschooldheid van verzoeker noch een acute depressie een impact gehad hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Ten overvloede, in bijlage II worden drie duidingen gegeven. In duiding 1 wordt gesteld: "Dat de cliënt de afkorting "NAVO" niet kan uitleggen, bewijst niet dat hij er niet werkte, maar bevestigt juist zijn profiel als lager opgeleide, lokale werknemer die voor een onderaannemer werkte aan de periferie van een van de grootste actieve militaire bases ter wereld (20km²-30km², tot 40.000 mensen) en niet betrokken was bij de politieke of militaire structuur." De Raad ziet niet in waarom enkel betrokkenen bij de politieke of militaire structuur van de basis zouden weten waarvoor de afkorting "NAVO" staat. Het is verzoeker zelf die verklaard heeft jarenlang gewerkt te hebben voor de NAVO zodat toch wel kan worden verwacht dat hij weet waarvoor de afkorting staat. Bovendien vormt dit slechts één van de vaststellingen op grond waarvan het CG het asielrelaas ongeloofwaardig acht. In duiding 2 wordt gesteld dat er op de basis van Bagram vele nationaliteiten aanwezig waren. K.V.P. onderbouwt dit door te wijzen op LinkedIn profielen van wie actief was voor REED in Bagram. De nationaliteiten die vervolgens worden weergegeven betreffen geen Bulgaarse nationaliteiten waarnaar verzoeker verwees tijdens zijn gehoor (zie motief A.8), zodat dit niet relevant is. Evenmin relevant zijn de verwijzing naar weblinks die leiden naar berichten van juni 2024 en april 2026 over de heropening van Egyptische en Koreaanse veldhospitaal op de luchthavenbasis van Bagram. In duiding 3 wordt aangebracht dat Reed een zeer bedenkelijke reputatie heeft "over meer dan 10 jaar heen". Hierbij wordt een weblink verstrekt die leidt naar een beslissing van de "ARMED SERVICES BOARD OF CONTRACT APPEALS". Deze wordt ook in extenso gevoegd bij het schrijven. Uit deze beslissing blijkt dat Reed International in Afghanistan tevergeefs terugbetaling vroeg van door Afghanistan opgelegde boetes/heffingen wegens overschrijding van de personeelslimiet en niet-geregistreerd personeel. De betrokken vorderingen waren volgens de Board laattijdig ingediend. Verzoeker kan dit stuk niet laten zeggen dat het aannemelijk is dat hij als bewaker niet officieel geregistreerd werd of geen procedures moest doorlopen in tegenstelling tot zijn broer. Hetzelfde kan worden gezegd van de 6 reviews die K.V.P. opneemt van mensen die in dienst zouden zijn geweest bij Reed en getuigen van de chaos en het ontbreken van procedures en selectiecriteria. De waarachtigheid van die reviews kan bovendien niet worden nagegaan. Een weblink ten slotte die K.V.P. verstrekt over een rapport dat zou bevestigen dat Reed er na een veroordeling in 2011 een dubieuze ethiek op nahield, werkt niet en kan alleszins geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, gezien het handelt over uitbuiting van bewakers, wat geen

uitstaans heeft met verzoekers relaas. De vaststellingen van het CG inzake door verzoeker overgemaakte documenten van Reed waarop verzoeker wordt aangeduid als vertaler/ tolk kunnen bezwaarlijk aan het wankelen gebracht worden door de eenvoudige mededeling van K.P.V. met algemene verwijzing naar de *“EUAA Country Guidance”* dat het voor de taliban niet uitmaakt of er voor Reed gewerkt werd als militair, directe tolk of bewaker omdat ze allemaal als collaborateurs van Westerse krachten worden beschouwd.

Ten overvloede, als bijlage III, worden *“elementen aangebracht door betrokkenen”* besproken. Dit wordt ingeleid door de woorden, *“Betrokkene Dhr N.i zag onze verbazing en interesse toen hij het had over H.L., zijn Bulgaarse ex-supervisor bij Reed. Sindsdien ontvangen wij via Whatsapp allerlei berichten van mijnheer, telkens over collega’s die werkten bij Reed”*. De Raad ziet niet in en K.P.V. duidt ook nergens hoe verzoeker plotseling op de proppen zou komen met de volledige naam van een Bulgaarse ex-supervisor bij Reed. De Raad gaat dan ook niet in op whatsappberichten die verzoeker met deze persoon zou hebben uitgewisseld in februari 2023 toen hij nog in Turkije zat en waarvan screenshots verstrekt worden. De Raad heeft ook geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze screenshots werden gemaakt. Dezelfde vaststelling geldt voor facebook-screenshots van personen die als vertaler zouden hebben gewerkt op de basis van Bagram. Een verwijzing naar een wikipedia-pagina over John Cena kan bezwaarlijk verzoekers asielrelaas geloofwaardig maken omdat dit de nickname zou zijn die hij en een collega zouden hebben gehanteerd. Ten slotte wordt nog geponereerd dat uit gesprekken van K.P.V. met verzoeker zou blijken dat *“Ching Ching, Jan Sin en John Cena”, “3 keer dezelfde naam”* zouden betreffen. De Raad kan bezwaarlijk rekening houden met wat verzoeker na het gehoor bij het CG en na de bestreden beslissing tegen een derde verklaart. Dezelfde vaststelling geldt voor de aposteriori verklaringen van verzoeker over Sam Hawkins aan K.P.V., met name dat deze aan verzoeker een certificaat gaf omdat hij hem aan het werk zag tijdens een incident en voor wat betreft het feit dat deze verzoeker als tolk omschreef in een brief, poneert: *“Hij omschreef me als een tolk. Maar ik was dat niet, hij schreef dit misschien om dat ik meer kans maak om naar Amerika te gaan maar toen was ik niet van plan het land te verlaten.”* De niet-verifieerbare foto die werd geplakt in het document en die Sam Hawkins zou moeten voorstellen, kan niet aantonen dat verzoeker Sam Hawkins kende van de basis in Bagram of omgekeerd. De laatste 2 screenshots van profielen worden niet nader toegelicht zodat de Raad er überhaupt niet op moet ingaan.

Aan de conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan evenmin afbreuk worden gedaan door een *“Tewerkstellingsattest”* en *“E-mailcommunicatie cliënt met Reed”*, ter kennis gebracht door een aanvullende nota van 27 februari 2026. Meer informatie wordt hierover niet gegeven. Het eerste document betreft een bevestiging van tewerkstelling van verzoeker door Reed als *“Unarmed Shift Supervisor based at Bagram Airfield, Afghanistan”*, met een contractnummer dat wordt verstrekt. Het zou zijn opgesteld door een HR and Country Manager-Afghanistan, H.E. op 23 december 2025. Het origineel wordt niet verstrekt zodat de Raad niet kan nagaan of de verstrekte kopie overeenkomstig het origineel is. Uit het hierbij gevoegd e-mailverkeer tussen verzoeker en een contactpersoon van Reed blijkt dat verzoeker op 18 december 2025 om een *“HR-document”* verzoekt. Hij geeft hierbij het nummer van zijn taskara en stelt *“I was working with Reed company from 2013 to 2017, as a guard and as a supervisor”*. Ook al maakte het hierboven besproken document van K.P.V. gewag van chaos en inefficiëntie bij Reed, krijgt verzoeker op 19 december 2025 al antwoord van deze tussenpersoon, met name dat verzoeker dit kan verkrijgen als hij een *“attached HR letter”* invult alsook de *“request form”* en dit overmaakt samen met een kopie van zijn paspoort en andere ondersteunde documenten (*“and other supporting documents”*) zodat verzoekers tewerkstelling bij Reed kan worden nagegaan. Na het sturen van een kopie van zijn taskara en zijn ingevuld *“HR form”* krijgt verzoeker al op 23 december 2025 het betrokken HR-document. In tegenstelling tot de taskara wordt de ingevulde *“HR form”* niet verstrekt. Een kopie van het paspoort ook niet. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker, op basis van dergelijke schaarse gegevens, zo snel het betrokken HR-document ontvangt. Een en ander klemt des te meer aangezien als www.reeding.com wordt aangeklikt dat verschijnt in de e-mail van de tussenpersoon van REED, de melding, *“Reed International Inc. has shut down”* verschijnt. Een en ander klemt ook des te meer als dit document wordt vergeleken met het hierboven besproken gelijkaardig document opgesteld door REED op 19 juni 2021. De schrijfwijze van verzoekers naam verschilt alsook de *“jobtitle”*. In het laatst vernoemde document wordt verzoekers job omschreven als *“Unarmed guard”*. In het document van 23 december 2025 wordt dit *“Un-Armed Shift Supervisor”*. Beide documenten verwijzen ook naar verschillende contractnummers. De Raad herinnert er bovendien aan dat verzoeker bij het CG eerst verklaarde geen contract te hebben ondertekend, om vervolgens te verklaren van wel, en uiteindelijk te besluiten dat hij geen contract tekende.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielrelaas geen vrees voor vervolging door de taliban met zich meebrengt.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Op basis van de door het CG aangereikte landeninformatie, kan volgende analyse van de algemene context in Afghanistan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificiert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens

om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 – waaruit verzoeker in zijn aanvullende nota uitgebreid citeert en waarnaar de *"EUAA, Afghanistan: Country Focus"* van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst – handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023", p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de

ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

Verzoeker brengt in het verzoekschrift het volgende aan:

“2.1.15.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verder geen enkele rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker al lange tijd Afghanistan verlaten heeft, meer bepaald de dag na machtsovername, hij ondertussen reeds meer dan jaar in België verblijft en volledig verwesterd is.

Verzoeker kleedt zich westers, heeft geen baard, heeft een moderne haarsnit, ... Hierdoor bevindt verzoeker zich in een uitermate kwetsbare positie in de huidige Afghaanse context.

Verzoeker erkent destijds wel gevormd te zijn door Afghaanse waarden maar wel de Afghaanse waarden van vóór het taliban regime.

Ondertussen heeft hij kennis gemaakt met de Westerse waarden en normen en heeft hier zich reeds volledig al voor opengesteld.

2.1.16.

Vooraf Afghanen die op jonge leeftijd, zoals verzoeker, naar Europa zijn gekomen, blijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico als gevolg hiervan op te vallen in geval van een terugkeer naar een land en een maatschappij waarbij ze geen voeling meer mee hebben, in het bijzonder tegen de achtergrond van de huidige situatie na de machtsovername door de taliban.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat hoe langer men in het buitenland verblijft, hoe meer men afstand heeft genomen van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd wordt.

Niet alleen zal zijn westerse ingesteldheid het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in het huidige Afghanistan, dat onder invloed van de taliban naar de middeleeuwen gekatapulteerd is, maar ook zal dit bepaalde risico's met zich meebrengen waarbij hij door de lokale Afghaanse gemeenschap de taliban (thans de overheid) zal beschouwd worden als verwesterd en zullen er vragen gesteld worden of hij nog wel moslim is, wat gepaard gaat met exclusie, discriminatie en geweld.

Meer bepaald blijkt reeds uit het rapport van UNHCR 'Broken futures : young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin' van oktober 2012 dat in Afghanistan van terugkeerders vermoedt wordt dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom en zij daarom in de gaten worden gehouden of ze nog wel islamitisch genoeg zijn. Na repatriëring is men dan ook ertoe gehouden de islam praktiserend te belijden om geweld te vermijden.

Terugkeerders uit Europese landen zijn reeds het voorwerp geweest van geweld omdat de Taliban en de lokale bevolking hen als spionnen beschouwden. In het rapport 'After return : documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan van het Refugee Support Network van april 2016 wordt vermeld dat een terugkeerder uit Noorwegen werd onthoofd omdat hij door de taliban werd gevat in het bezit van internationale documenten en een bankkaart (zie <http://www.refugeesupportnetwork.org/resources/after-return>).

Ook in het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van december 2011 'Fifth situation of economic and social rights in Afghanistan' wordt de moeilijke situatie van terugkeerders beschreven (zie <http://www.refworld.org/docid/511e58cf0.html>) :

“Lack of employment opportunities, poverty, insecurity, lack of an adequate standard of living, lack of health services, lack of education, lack of potable water, and so on are the major problems facing returnees. The Afghan Government encounters many challenges in meeting these needs and has not been able to provide an adequate standard of living for its people. Extreme poverty and unemployment and mounting insecurity not only has delayed the repatriation process in recent years, but also has led to increasing dissatisfaction and disillusionment among returnees over their repatriation back to Afghanistan.

(...) Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries' cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization.

(...) Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more”

In het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van augustus 2016 'Sixth situation of economic and social rights in Afghanistan' blijkt dat de situatie nog steeds niet verbeterd is voor terugkeerders

(<http://www.refworld.org/cgi-bin/tehis/vtx/rwmain?page=country&docid=5694c5d22de&skip=0&category=COI&publisher=AIHRC&type=COUNTRYREP&coi=AFG&querysi=fifth&searchin=fulltext&sort=date>) :

“Most of these returnees do not have sufficient living facilities at their disposal. They have no access to their basic needs such as shelter, adequate food and health services. The assistance provided by the ministry of Refugees and Repatriation Affairs is not enough to meeting their basic needs.

(...) Having no land, lack of services, education, shelter, security and employment”

Deze problematiek stelt zich eens te meer na de overname van Afghanistan door de taliban, die al altijd afkerig stonden t.o.v. het Westen en de westerse levenswijze en thans dit ongebreideld in de praktijk kunnen brengen.

2.1.17.

Dat vaststaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ zal worden beschouwd.

Dat verzoeker derhalve omwille van zijn politieke en religieuze overtuiging wel degelijk als vluchteling dient beschouwd te worden.

2.1.18.

Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, na een verblijf van een toch wel significante lange periode in het Westen, op voldoende ingrijpende wijze geconfronteerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ riskeert gezien te worden.

2.1.19.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername door de taliban was er een groot risico om gepercipieerd te worden als ‘verwesterd’ in geval van terugkeer uit het Westen.

Nu de taliban de macht heeft overgenomen, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit talibanbewind opnieuw beoordeeld worden. De taliban controleert immers sinds de overname van de macht het ganse Afghaanse grondgebied. Bijgevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder dit talibanbewind.

Verschillende bronnen bevestigen dat een in Afghanistan ‘verwesterd persoon’ vervolging riskeert. Het maakt daarbij niet uit of die persoon daadwerkelijk verwesterd is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa. (https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_A_FG_Westernisation.pdf)

*Dat dienaangaande kan verwezen worden naar diverse recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de vluchtelingenstatus (na individuele beoordeling) werd toegekend omwille van het gegeven dat bepaalde personen zich op zeer positieve en doorgedreven wijze hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving en dermate hebben opengesteld voor de Westerse/Belgische waarden en normen, dat zij weldegelijk bij terugkeer een ernstig risico lopen om op een negatieve manier in de aandacht te komen van de Taliban. Met alle mogelijke (zeer schadelijke) gevolgen van dien (RvV, 12 oktober 2022, nr. 278.653; RvV 19 januari 2023, nr. 283.647; RvV 20 januari 2023, nr. 283.674; RvV 8 mei 2023, nr. 288.216). “(...) **2.1.20.***

Wanneer bovenvermelde overwegingen worden getoetst op de situatie van verzoeker kan niet andersluidend geconcludeerd worden dan dat deze strekking van rechtspraak integraal kan aangenomen worden voor de situatie van verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds meer dan een jaar in België en is sindsdien volledig ondergedompeld in de Belgische/westerse maatschappij en heeft zich inmiddels volledig geïntegreerd.

Zo draagt verzoeker westerse kledij, heeft hij een moderne haarsnit en heeft hij de Belgische waarden en normen probleemloos tot zich opgenomen.

Verzoeker maakt het voldoende aannemelijk dat hij dermate geïntegreerd is in de Belgische samenleving en ‘verwesterd’ is, dat hij bij terugkeer een risico loopt op vervolging conform art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het is minstens ook omwille van die reden dat verzoeker als vluchteling dient erkend te worden.

Dat verweerder dan ook geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de positie van verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de bestreden beslissing dan ook op een onzorgvuldige en gebrekkige wijze werd genomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient hervormd te worden verzoeker dient erkend te worden als vluchteling.”

In de aanvullende nota van 17 maart 2026 worden bijgebracht: *“Bijkomende elementen welke wijzen op (gepercipieerde) verwestering bij client: verblijf sedert juni 2023 in België, verslag traject Jobteam, bevestiging aanmelding Ligo. In een tweede aanvullende nota van dezelfde datum worden bijgebracht, “Loonbrieven” die “wijzen op gepercipieerde verwestering bij cliënt”.*

Het *“verslag traject Jobteam”* werd opgesteld op 5 februari 2026 door een maatschappelijk werker bij Jobteam Gent. Hierin schrijft ze dat het project is bedoeld om kwetsbare werkzoekenden intensief te begeleiden in hun traject naar werk. Verzoeker is gemotiveerd om zo snel mogelijk een voltijdse job te vinden, zo schrijft ze, hij kent een klein beetje Engels en komt naar de onthaalgroep voor mensen die nog niet kunnen starten met Nederlandse lessen bij LIGO of CVO. Ze schrijft dat verzoeker ook in begeleiding is bij psycholoog K.V.P. omwille van slaapproblemen en andere PTSS-klachten en dat het

Wijkgezondheidscentrum betrokken is. Meer uitleg daarover wordt niet verstrekt. Verder wordt een brief overgemaakt van LIGO Gent van 17 maart 2026 waarin wordt bevestigd dat verzoeker zich heeft aangemeld voor een module Nederlandse taal. De overgemaakte loonbrieven betreffen de periodes 8/7/2025-28/2/2026. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij werkt bij een Turkse werkgever in Gent (Packwork BV), waar hij sinds een vijftal maanden occasioneel groenten verpakt. Hij krijgt een sms'je als er werk is. Tevoren werkte hij niet want hij woonde in een asielcentrum en het was moeilijk om van daaruit te werken. Ter terechtzitting gevraagd welke activiteiten hij nog heeft in België, antwoordt verzoeker dat hij piekert over zijn toekomst. Zijn dokter heeft hem gezegd dat hij moet lopen. Hij ziet vrienden. Hij verklaart een normaal leven te willen hebben.

Dat verzoeker occasioneel werkt, begeleid wordt als werkzoekende en zich heeft aangemeld om Nederlandse les te volgen is lovenswaardig. Deze elementen kunnen, in samenhang met andere concrete gegevens, relevant zijn bij de beoordeling van een aangevoerde verwestering. In dit geval tonen zij echter vooral aan dat verzoeker inspanningen levert om zich in België te integreren. De Raad gaat echter niet na of verzoeker wegens zijn job en integratiebereidheid in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. Wel gaat hij na of verzoeker nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Deze nood kan niet blijken uit een algemeen betoog dat gevoerd wordt in het verzoekschrift zoals het dragen van westerse kledij, moderne haarsnit en zoals *“een verblijf van een toch wel significante lange periode in het Westen, waarbij hij op voldoende ingrijpende wijze geconfronteerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften”*. De voorgelegde elementen tonen niet concreet aan dat hij zich westerse waarden of gedragingen eigen heeft gemaakt die fundamenteel zijn geworden voor zijn identiteit of morele integriteit, noch dat hij daardoor bij terugkeer op zichtbare wijze zou afwijken van de in Afghanistan geldende sociale, religieuze of morele normen.

Wat verzoeker voegt aan de aanvullende nota's en wat hij ter terechtzitting verklaart, kan er bezwaarlijk op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij door zijn persoonlijke kenmerken, gedragingen, overtuigingen of zichtbare levenswijze behoort tot de door hem aangevoerde groep van personen die door de taliban als verwesterd of normoverschrijdend worden beschouwd. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat afwijkende gedachten, opvattingen of meningen of religieuze overtuigingen hem kunnen worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in augustus 2021, toen hij ongeveer 27 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam in juni 2023 in België toe en verblijft hier afgerond 3 jaar. Er wordt echter geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft voorts bij het CG verklaard nog contact te hebben met familie in Afghanistan, waarbij het laatste contact dateert van enkele dagen voor het onderhoud bij het CG (gehoorverslag CG, pp. 5-6). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij contact heeft met zijn vader, zijn moeder en zijn vrouw. Hij verklaart elke dag met hen te spreken en te denken aan zijn kleine kinderen. Hij verklaart dat het goed gaat met hen maar dat ze zich zorgen maken over zijn situatie.

Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

Verzoekers algemene verwijzing naar arresten van de Raad en landeninformatie in het verzoekschrift die in lijn ligt met informatie verstrekt door het CG alsook naar informatie die kan worden teruggevonden in de door hem ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota – die weinig gestructureerd is, geen nummering van pagina's bevat en waarvan geen elektronische versie wordt ingediend – met daarin een reactie op de aanvullende nota van het CG samen met *“bijkomende actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan”*, kunnen aan deze conclusie geen afbreuk doen.

De Raad begrijpt uit de aanvullende nota dat verzoeker drie elementen van belang acht bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming: de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en een verhoogd risico voor terugkeerders, zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan die hem net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer en de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt maar ook in het kader van een proportionaliteitsafweging van belang is.

Vooreerst ligt de uit 2025 en begin 2026 daterende algemene landeninformatie die bijgebracht wordt aan de hand van diverse bronnen (UNAMA/ OHCHR, Human Rights Watch, SEM, EUAA, The New York Times) in lijn met de aangebrachte landeninformatie die kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij op grond waarvan de Raad de uitgebreide voormelde analyse gemaakt heeft op het vlak van de mensenrechtensituatie in Afghanistan en het risico dat terugkeerders lopen. Verzoeker gaat in de aanvullende nota niet concreet in op het risico dat hij loopt bij terugkeer gezien de elementen die zijn zaak kenmerken. Voor wat betreft het aspect integratie, gaat verzoeker hierbij niet in op zijn eigen integratie in België maar voert hij algemeen aan uit welke factoren integratie kan blijken. Hij wijst erop dat België een structureel multicultureel karakter heeft en dat in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond heeft, waarbij duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is. Tot slot betoogt verzoeker dat dient te worden nagegaan wat hem te wachten staat bij terugkeer. Hij betoogt dat de situatie van terugkeerders, zeker van personen met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn, wel degelijk problematisch zal zijn. Er wordt hierbij opnieuw niet concreet ingegaan op de persoonlijke situatie. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het van belang is de landeninformatie die hij aanhaalt te verbinden met zijn individuele situatie teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen, maar deze stelling wordt niet of nauwelijks uitgewerkt.

Hiermee doet verzoeker dus geen afbreuk aan voormelde gedane individuele beoordeling waaruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat hij een risicoprofiel heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van de taliban zou komen bij terugkeer. Evenmin heeft hij aangetoond verwesterd te zijn of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Nergens in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan worden gelezen dat terugkeerders algemeen en louter wegens een lang verblijf in het buitenland of wegens integratie in een Westers land worden vervolgd door de taliban. Dit kan niet worden afgeleid uit het feit dat de IOM niet meewerkt aan terugkeer vanuit het Westen of dat slechts een klein aantal terugkeerders werd opgevolgd door UNHCR. Dat SEM zelf toegeeft "*dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat*" en dat er wel degelijk problemen werden gerapporteerd, houdt niet dat de bevindingen van diezelfde SEM onderuit worden gehaald, met name dat tijdens zijn onderzoek geen bewijs werd gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen niet negatief behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Zoals gezegd toont verzoeker niet aan over een dergelijk risicoprofiel te beschikken.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verweerder en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verweerder aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in zijn aanvullende nota:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien".

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *"Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid."*

In de aanvullende nota van verweerder kan worden gelezen: *"Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie vanaf 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad voor mannen zich volgens UNDP op 16%. Het aandeel Afghanen met een hoog niveau van voedselonzekeerheid bedroeg 27%. UNOCHA geeft aan dat in 2025 bijna de helft van de Afghanen humanitaire hulp nodig had en de Wereldbank rapporteert dat 48% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft."*

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota van verweerder: *"Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp."*

Hoewel de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dus penibel zijn, vallen ze op zich echter nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingen-wet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan, met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *"Afghanistan: Country focus"*, januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt niet dat verzoeker in de geschetste context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man van thans 32 jaar, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken (cf. supra). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De mogelijke schending van voormeld verdragsartikel moet grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

In het verzoekschrift kan worden gelezen:

“Ook in het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van december 2011 ‘Fifth situation of economic and social rights in Afghanistan’ wordt de moeilijke situatie van terugkeerders beschreven (zie <http://www.refworld.org/docid/511e58cf0.html>) :

“Lack of employment opportunities, poverty, insecurity, lack of an adequate standard of living, lack of health services, lack of education, lack of potable water, and so on are the major problems facing returnees. The Afghan Government encounters many challenges in meeting these needs and has not been able to provide an adequate standard of living for its people. Extreme poverty and unemployment and mounting insecurity not only has delayed the repatriation process in recent years, but also has led to increasing dissatisfaction and disillusionment among returnees over their repatriation back to Afghanistan. (...) Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries’ cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan’s indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. (...) Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more”

In het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van augustus 2016 ‘Sixth situation of economic and social rights in Afghanistan’ blijkt dat de situatie nog steeds niet verbeterd is voor t e r u g k e e r d e r s (<http://www.refworld.org/cgi-bin/tehis/vtx/rwmain?page=country&docid=5694c5d22de&skip=0&category=COI&publisher=AIHRC&type=COUNTRYREP&coi=AFG&querysi=fifth&searchin=fulltext&sort=date>) : “Most of these returnees do not have sufficient living facilities at their disposal. They have no access to their basic needs such as shelter, adequate food and health services. The assistance provided by the ministry of Refugees and Repatriation Affairs is not enough to meeting their basic needs. Having no land, lack of services, education, shelter, security and employment”.

(...)

Dat aan verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden op grond van artikel 48/4, §2, b) Vw. dat stelt dat het statuut van subsidiaire bescherming ook toegekend dient te worden aan een verzoeker t.a.v. wie er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer het risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze ernstige schade moet veroorzaakt worden door de staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of door niet-overheidsactoren.

Dit betekent dat als de humanitaire en socio-economische situatie in een land dermate ernstig is, dit in sommige gevallen kan resulteren in onmenselijke handelingen die het verlenen van een status subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

Deze vorm van bescherming komt grotendeels overeen met de bescherming voorzien door het verbod op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ingeschreven in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in drie sleutelzaken verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de benodigde drempel van ernst bereiken zodat er sprake is van onmenselijke behandelingen, en een schending van artikel 3 EVRM.

Het Hof maakt hiervoor een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds.

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen als er een reëel risico bestaat dat de betrokkene bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi4.

Dat niet ontkennt dat er in Afghanistan actueel sprake is van een precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij de algemene situatie en de leefomstandigheden voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Deze precare socio-economische en humanitaire situatie zou echter het gevolg zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan velen reeds vóór de machtsovername door de taliban aanwezig waren, zodat er geen sprake zou zijn van een opzettelijk handelen of nalaten van actoren (in casu de taliban).

Verzoeker wil benadrukken dat, in tegenstelling met de bewering van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, deze precare socio-economische en humanitaire situatie wel degelijk het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Zo zijn er talloze bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen en lijkt de financiële en medische infrastructuur op instorten te staan⁵.

Verder bestaat de facto regering voornamelijk uit talibanstrijders die tot op zekere hoogte van eenzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië.

Daarnaast is het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken, en kampen zij met grote tekorten door een gebrek aan financiering.

Hier komt nog eens bij dat Afghanistan geconfronteerd wordt door een periode van droogte en voedseltekorten.

Waar de Afghaanse overheid zulke problemen voordien kon verlichten met behulp van westerse donaties, slaagt de taliban hier minder in. Dit is grotendeels te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de taliban.

Deze tendens viel duidelijk te merken bij de tegenvallende donorconferentie van de VN op 31 maart, die maar 2,4 miljard dollar wist op te halen in plaats van de benodigde 4,4 miljard.⁹ De donoren vrezen immers dat de taliban het geld gebruikt om het regime te financieren.

Samengevat, kampt Afghanistan met verschillende crisissen tegelijkertijd met de taliban als gemeenschappelijke deler.

Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socio- economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de doelbewuste handelingen van minstens één actor, nl. de taliban.

Bijgevolg is het gerechtvaardigd om minstens de subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker gezien bij een terugkeer naar Afghanistan hij risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de huidige aanhoudende humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan."

In de aanvullende nota van verzoekende partij wordt met verwijzing naar nieuws uit 2025, dat kan worden gevonden op een website van de VN, gesteld dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto-autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

Dit alles doet geen afbreuk aan de voormelde gedane analyse van de Raad op basis van de door de verwerende partij aangereikte landeninformatie. Uit de door de verzoekende partij aangereikte informatie kan niet worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast penibel is, niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren, eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. De sociaal-economische situatie in Afghanistan is penibel maar zoals gezegd beschikt verzoeker over een familiaal netwerk aldaar en hij blijkt een gezonde jonge man van thans 32 jaar te zijn.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto- functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van verweerder. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de verwerende partij bijgebrachte recente landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak (provincie Nangarhar) 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 nog steeds actueel.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Het niveau van willekeurig geweld is echter niet dermate hoog dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar persoonlijke omstandigheden kunnen maken dat een individuele verzoeker toch een dergelijk risico loopt. Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden echter niet ontwikkeld, noch blijken ze uit het rechtsplegingsdossier of uit verklaringen ter terechtzitting.

In het verzoekschrift kan worden gelezen:

“2.2.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, aangezien er geen zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst zou terugkeren, hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie verwijst verweerder naar de EUA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en enkele andere verslagen waaronder EASO Afghanistan Country focus van december 2023, EUAA Keysocio-economic indicators in Afghanistan and Kabul city van augustus 2022 en enkele arresten van het Hof van Justitie.

Sinds de machtsovername door de taliban zou het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald zijn en zouden burgers in relatieve vrede kunnen leven. Het geweld dat actueel nog zou plaatsvinden zou vnl. doelgericht zijn van aard en gericht tegen leden van de voormalige ANSF, ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP.

Actueel zouden er dan ook geen aanwijzingen zijn dat in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw.

Dat echter gewezen dient te worden op het feit dat de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onstabiel is en deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en door verweerder geenszins aangetoond wordt dat dit een blijvende situatie betreft.

De vraag stelt zich bovendien hoe betrouwbaar alle verzamelde informatie is, aangezien onafhankelijke bronnen niet meer getolereerd worden door het huidige taliban regime.

Bovendien is een algemene verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoende.

De realiteit is immers dat het land wordt bestuurd door een terroristische organisatie en dat het nog steeds zeer gevaarlijk en instabiel is in Afghanistan. Er is nog steeds sprake van (willekeurig) geweld waarbij burgers het slachtoffer worden! Dit op zich rechtvaardigt het verzoek tot subsidiaire bescherming. Tal van mensenrechtenorganisaties blijven zich uitspreken over de schrijnende en gevaarlijke situatie in Afghanistan.

In een recent rapport van de UNAMA (United Nations Assistance Mission Afghanistan) wordt er gesteld dat er nog steeds heel wat burgers het slachtoffer worden van willekeurige ontploffingen en aanslagen. "(...) On 27 May 2023, UNAMA released a report on the Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan (15 August 2021 – 30 May 2023). Despite a significant reduction in civilian casualties recorded as a result of armed conflict in Afghanistan since the Taliban takeover of the country on 15 August 2021, UNAMA continues to document significant levels of civilian harm resulting from deliberate attacks employing improvised explosive devices (IEDs)" (https://unama.unmissions.org/sites/default/files/human_rights_situation_in_afghanistan_may_-_june_2023_0.pdf) Er wordt dus gesproken over "significant levels"!

In een ander rapport van de UNAMA (Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan) wordt benadrukt dat journalisten vaak verhinderd (lees: verboden) worden om ter plaatse te komen op de sites waar er zich incidenten voordeden met massaslachtoffers. In die zin kan terecht de vraag gesteld worden of er niet slechts een topje van de ijsberg gekend is bij de buitenwereld aangaande de cijfers omtrent burgerslachtoffers en (willekeurig) geweld in Afghanistan.

"(...) Media freedom and safety of journalists During the period, UNAMA recorded a number of incidents in which journalists were prevented from accessing sites of mass casualty IED incidents for reporting purposes, including through excessive or inappropriate use of force, threats and arbitrary arrests and detention." (<https://unama.unmissions.org/file/21205/download?token=-TeeWpAe>)

De UNHCR blijft bovendien de lidstaten, welke de asielaanvragen beoordelen, aansporen om een gedwongen terugkeer naar Afghanistan te vermijden, dan wel op te schorten. (<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf> : UNHCR: GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, February 2022)".

Voor wat betreft de betrouwbaarheid van bronnen kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2. In het verzoekschrift wordt voorts geen informatie aangebracht die bovenstaande analyse van de Raad ondermijnt, gebaseerd op de landeninformatie die het CG heeft aangebracht. In de aanvullende nota van de verzoekende partij wordt met verwijzing naar een artikel van de New York Times van 2026 kort ontwikkeld dat rekening dient te worden gehouden met de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan. Hiermee wordt echter ook geen informatie aangebracht die niet in lijn ligt met landeninformatie van het CG op grond waarvan bovenvermelde analyse werd gemaakt.

Uit de aanvullende nota van het CG waarin de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 wordt aangehaald, blijkt niet dat het district Bagram in de provincie Parwan, waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek geïsoleerd of zwaar getroffen wordt door grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder luchtbombardementen. Zoals gezegd benadrukken de Pakistaanse autoriteiten volgens dit rapport alleszins dat zij zich richten op doelen van de TTP en niet de burgerbevolking viseren.

Ter terechtzitting wordt geen recente andersluidende informatie aangebracht voor wat betreft het district waarvan verzoeker afkomstig is.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen zou hebben geschonden of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan of hierbij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Over Afghanistan kan heel wat geschreven worden, zoals ook de laatste aanvullende nota van de verzoekende partij duidelijk maakt. De Raad heeft deze, ook al betreft het een ongestructureerd samenraapsel van allerlei info over Afghanistan, doorploegd, maar kan weinig begrip opbrengen voor zaken die geen uitstaans hebben met verzoekers geval, zoals informatie over kindhuwelijken en over vrouwen en meisjes die worden uitgesloten van onderwijs en werk, alsook voor het gegeven dat hierin nauwelijks informatie wordt aangebracht die betrekking heeft op verzoekers individueel geval.

Verzoeker heeft ondanks de vele aanvullende nota's geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe

elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA